

spočívá, ani se neobrací proti závěru, jež z něho úřad vyvodil. Není tedy, pokud se týče tohoto výroku, ve smyslu § 18 zák. o ss provedena.

Druhý výrok, obsahující výzvu, aby st-l opustil území čsl. republiky, opřel žal. úřad o předpoklad, že st-l optoval pro státní občanství polské, při čemž spatřoval opci v tom, že st-l přijal v Polsku státní službu, tedy v pouhém konkludentním činu st-lově.

Leč pojem opce, jak jest vyjádřen v mírových smlouvách i v úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., předpokládá nejen výslovný projev vůle optujícího státi se občanem cizího státu, kterýžto projev musí býti náležitě doložen a podán u příslušného úřadu, nýbrž také, že úřad k tomu povoláný zjistí splnění podmínek pro opci zákonem stanovených, že opci přijme a o tom vydá optantovi potvrzení.

Když tedy žal. úřad spatřoval výkon opce st-le pro státní občanství polské v pouhém vstoupení st-le do služeb polského státu, vycházel z nesprávného názoru o právní povaze opce, pročež slušelo nař. rozhodnutí v této jeho části podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3639.

Státní občanství: Státní občanství čsl., pravoplatně udělené příslušným úřadem čsl. v době od 28. října 1918 do účinnosti úst. zák. č. 236/1920, nebylo tímto zákonem zbaveno své účinnosti.

(Nález ze dne 20. května 1924 č. 8936).

Prejudikatura: Boh. 3083 adm.

Věc: Dr. A. Sch. v M. O. (adv. Dr. Frt. Wien-Claudi) proti ministerstvu vnitra (min. rada Jos. Koudek) stran státního občanství.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zsp v Praze udělila rozhodnutím z 15. března 1920 st-li k jeho žádosti z 15. listopadu 1919 státní občanství čsl. na základě toho, že mu bylo usnesením ob. zast. v T. z 5. listopadu 1919 zajištěno přijetí do domovského svazku této obce. St-l vykonal na to dne 28. dubna 1920 u osp-é v M. O. státoobčanskou přísahu a obdržel dekret o udělení státního občanství.

Výnosem zsp-é z 13. června 1921 byl st-l vyzván, aby žádal znovu o propůjčení státního občanství čsl. ve smyslu § 9 úst. zák. č. 236/20. St-l prohlásil v podání de praes. 30. prosince 1921, že mu bylo státní občanství již uvedeným dekretem zsp-é uděleno a na základě toho také obcí T. dne 20. července 1920 přiznáno domovské právo této obce, že se tedy úst. zák. k němu nevztahuje a podle jeho mínění u něho potvrzení státního občanství není třeba, že však žádá, pro případ, že by zsp uvedený zákon si jinak vykládala, aby mu bylo definitivní propůjčení státního občanství potvrzeno.

Zsp rozhodnutím z 18. ledna 1922 nevyhověla žádosti st-lově za přiznání státního občanství republiky čsl. podle § 9 úst. zák. č. 236/1920, a prohlásila, že v důsledku toho pozbývá st-l také domovské právo, nabyté v r. 1920 v T.

Odvolání st-lovu min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo, důvodů neudávši.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Na sporu jest otázka, zda akt, kterým bylo v březnu 1920 st-li uděleno státní občanství čsl., pozbyl platnosti vydáním úst. zák. č. 236/20 a zda tulin jest st-l v tomto případě podroben ustanovení § 9 úst. zák.

Žal. úřad hájí v odvodním spise stanovisko, že uvedený úst. zák. uznává čsl. státní občanství z doby před účinností tohoto zák. jedině v případech v § 1 zák. toho uvedených, a že st-l mohl se státi státním občanem čsl. jen způsobem v § 9 úst. zák. uvedeným, nemůže-li prokázati, že nabyt čsl. státního občanství podle § 1 nebo teprv za platnosti téhož zák. způsobem podle něho přípustným.

Vychází tedy žal. úřad z názoru, že před vydáním úst. zák. nemohlo býti státní občanství čsl. aktem státní správy platně uděleno a že státní občanství aktem takovým propůjčené bylo vydáním zák. č. 236/1920 zrušeno.

Názor ten jest nesprávný, neboť jak nss již v nál. Boh. 3083 adm. vyslovil, nebylo čsl. státní občanství, které bylo pravoplatně uděleno příslušným úřadem státu čsl. v době od 28. října 1918 do účinnosti úst. zák. č. 236/1920, tímto zákonem zbaveno své platnosti. — —

Z toho, že st-l podal k úřednímu upozornění na lhůtu podle § 9 úst. zák., resp. podle nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. žádost, nemůže býti ničeho dovozováno na jeho právní újmu, jak za to má žal. úřad v odvodním spise, poněvadž podáním žádosti té se st-l nevzdal ani nepozbyl žádného práva již nabytého, zvláště když sám v žádosti své se odvolal na to, že mu státní občanství bylo již uděleno, že se zák. úst. (patrně § 9) k němu nevztahuje a že žádost podává jen k úřednímu vyzvání.

Žal. úřad vycházejí z mylného právního názoru o účinnosti aktu, jímž bylo st-li čsl. občanství státní v roce 1920 uděleno, nehleděl k tomu, že st-l žádost podal jen k úřednímu vyzvání a že žádost jeho obsahuje vlastně nárok na uznání, že jest již státním občanem čsl., poněvadž byl výslovně do svazku státního přijat, nýbrž omezil se na zkoumání žádosti té pouze s hlediska § 9 úst. zák. č. 236/1920.

Musilo tedy býti nař. rozhodnutí zrušeno jako zákonu odporující podle § 7 zák. o ss a to i pokud jde o výrok, že st-l pozbyl své příslušnosti v T. v r. 1920 nabyté, poněvadž tento výrok jest v podstatě jen důsledkem stanoviska žal. úřadu, že st-l státním občanem čsl. není.

Č. 3640.

Okresní hospodářské záložny: * Ze zákona o okr. hosp. záložnách ze 30. června 1896 č. 56 z. z. čes. neplyne právo dozorcího orgánu, dotknouti se v cestě dozorcí právních jednání uzavřených okr. hosp. záložnou s osobami třetími.

(Nález ze dne 21. května 1924 č. 9031.)

V ě c: Firma »Bohemia«, čsl. zahraniční banka v likvidaci v Praze (adv. Dr. Svatopluk Čech z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o platnost usnesení ředitelstva okr. hosp. záložny ve V.